

Poșta Română

Ca membră a Uniunii Europene, România mai are multe de făcut pentru a ajunge la standardele celorlalte țări membre. Și cum de acum încolo nu mai e vorba numai de „ciorba noastră”, în care nu se amestecă nimeni, ci de o „ciorbă” comunitară, în care, teoretic vorbind ne putem trezi că cetățeni ai Uniunii vin în România să studieze, să muncească sau pur și simplu pentru că vor, după pensionare, să se mute într-un alt colț al țării (Europa) în care trăiesc, e probabil timpul să ne gândim la tarele sistemului care i-ar deranja cel mai mult pe potențialii concetățeni ai noștri care ar alege România ca loc de rezidență.

Ca unul care s-a mutat cu tot calabalîcul din România în Statele Unite și mai apoi de acolo în Japonia, pentru a se întoarce din nou în Statele Unite, principalul serviciu care mă înspăimîntă în România la acest moment este poșta. Mutatul internațional, în ipoteza că aș decide să mă întorc în țara de baștină, ar depinde în principal de serviciile poștale. De la sutele de cărți pe care atît eu cît și soția mea ar trebui să le trimitem în țară, pînă la amintiri de prin locurile pe unde am călătorit, obiecte de artă, piese de mobilier, etc. toate ar trebui trimise prin serviciile poștale. Sigur că ar costa serios. Problemele, însă, așa cum le văd eu acum, din experiențele pe care le am cu Poșta Română, ar începe după ce bagajele ar ajunge la destinație.

Hai-deți să presupunem că ne-am muta înapoi în Brăila. Oraș mare – al 10-lea din țară ca populație, ne spun ghidurile turistice, dar și cele mai recente date statistice - , cu

reale posibilități economice, Brăila ar putea deveni o destinație nu numai pentru fii rătăcitori ca mine, ci și pentru varii categorii de cetățeni europeni. Ei bine, odată ajunse la Brăila, bagajele mele venite prin poștă ar lua o pauză. Ar trebui mai întâi să treacă prin vamă, moment în care agenții vamali ar trimite o înștiințare la domiciliul de destinație. Cu înștiințarea în mînuță, eu sau soția mea care încă nu vorbește românește perfect, ar trebui să ne ducem la oficiul poștal de pe Bulevardul Eremia Grigorescu. Pentru un oraș cu aproape două sute cincizeci de mii de locuitori, un singur oficiu poștal de la care se ridică coletele internaționale sună a glumă proastă, ca să nu mai vorbim de primitivism al sistemului, dar, în fine, ne-am duce. Acolo, fără nici o explicație cu privire la faptul că deși serviciile poștale acopereau livrarea la domiciliu a trebuit ca noi, consumatorul, beneficiarul-plătitor, să ne deplasăm ca să ne ridicăm coletele, agentul vamal ne va *deschide* coletele venite din străinătate. Deși toate coletele au pe ele o declarație vamală din care reiese clar conținutul, autoritățile române se pare că insistă în a deschide coletele venite din străinătate. Mie unul acest procedeu mi se pare umilitor! Nu înțeleg și nu am să înțeleg în ruptul capului ce drept are agentul vamal să desfacă un colet care are o declarație vamală clar completată pe exteriorul ambalajului. Să fie asta legislația în vigoare sau doar un simplu reflex de pe vremea cînd „pachetul” din străinătate conținea ulei și zahăr din care agentul vamal își lua partea leului? Părerea mea este că agenții vamali nu știu să citească declarațiile de pe colete, motiv pentru care preferă să le deschidă pentru a se asigura că nu conțin nimic taxabil. Dar poate că mă înșel.

Ei bine, aventura nu se încheie cu umilirea/plătirea eventualelor taxe, ci pentru a fi umilit în felul respectiv trebuie să și aștepti binișor. Dacă ai ghinion să te muți la Brăila și să primești un pachet din străinătate – care să presupunem că conține materiale

documentare importante – care să îți ajungă la destinație vineri, nu ai nici o șansă să îl primești pînă... joi!!! Incredibil, dar adevărat, sus-pomenita inspecție vamală nu poate avea loc decît într-o singură zi din săptămîină. Ferească bunul Dumnezeu să ai ceva perisabil în pachet! La fel și pe calea inversă: dacă ai de gînd să trimiți ceva familiei din Statele Unite, de exemplu, nu poți să o faci decît... ați ghicit!!... joia! Și asta în orașul european Brăila, în anul de grație 2007!

Și asta ca să mă opresc acum numai la serviciile internaționale de coletărie. Cele de poștă internațională și internă trec și ele prin cumplite întîrzieri, dar și prin riguroase „vămuiri” ad-hoc, probabil operate voios de către poștași. Și vorbesc aici din proprie experiență, flecuștețe precum brelocuri, și alte cele trimise familiei de acasă dispărînd din plicuri în mod misterios. Iar cel care „operează” plicul nici nu se sinchisește să îl sigileze frumos la loc, ci îl lasă deschis pe jumătate.

Știu că mi se va replica că poștașii sînt plătiți mizerabil, că nu au mașini la dispoziție pentru livrări, că sistemul e învechit sau cine știe ce alte scuze de care sînt sastisit pînă peste urechi. Sincer, nu mă interesează scuzele! În calitate mea de consumator al acestor servicii poștale, mă aștept la servicii prompte, civilizate și de calitate. Iar dacă Poșta Română nu e în stare să le ofere din varii motive, eu zic că e cazul să intre în faliment și să se deschidă drumul către privatizarea serioasă a serviciilor de livrare și de poștă din România.